

24 липня, у день пам'яті святої рівноапостольної княгині Ольги, митрополит Миколаївський та Очаківський Питирим звершив святкову Божественну літургію у Свято-Ольгинському храмі м. Нова Одеса. Правлячому архієрею співслужили секретар єпархії протоієрей Петро Струкало, настоятель парафії протоієрей Євген Ушкалов і духовенство єпархії.

Жила ж Ольга [разом] із сином своїм Святославом, і повчала його мати охреститися, та не зважав він на це, ні до вух не брав. А якщо хто хотів [своєю] волею охреститися — [Святослав і його дружина] не боронили, але глумилися з того.

«Адже для невіруючих віра християнська юродство єсть»; «не знали бо [її], ані розуміли ті, які ходять у тьмі, і не відали вони слави господньої», «бо одебеліли серця їх, і ушима ж важко вони слухали, [а] очима [не хотіли] видіти». Сказав бо Соломон: «Діла нечестивих далекі від розуму», «хоча я, [премудрість], кликала вас, та ви не послушали, і простерла я слова [мої], а ви не розуміли, і одкидали ви мої поради, а моїх же докорів не слухали», «зненавиділи бо ви премудрість і страху господнього не прийняли, не хотіли ви слухати порад моїх і зневажали мої викриття».

Отак і Ольга часто [Святославові] говорила: «Я, сину, Бога пізнала і радуюся. Якщо й ти пізнаєш Бога, то радуватися станеш». Але він не слухав цього, кажучи: «Як я інший закон один прийму? Адже дружина моя з сього сміятись почне!» Вона тоді сказала йому: «Якщо ти охрестишся, — всі це саме вчинять». Та він не послухав матері і додержував поганських звичаїв, не відаючи, [що] коли хто матері не слухає, — у біду впадає. Як ото сказано: «Якщо хто отця чи матері не слухає, — смертю хай умре». Сей же [Святослав] після цього гнівався на матір, бо Соломон сказав: «Той, хто повчає злих, — наживе собі безчестя; викриваючи нечестивого, він опорочить себе, бо викриття нечестивих — це страждання їм, [обличителям]; не викривай злих, щоб не зненавиділи вони тебе». Та, проте, любила Ольга сина свого Святослава, мовлячи: «Нехай буде воля Божа. Якщо Бог захоче помилувати, рід мій і землю ..., хай покладе їм на серце звернутись до Бога, як ото і мені Бог дарував».

І, це сказавши, молилась вона за сина і за людей у всі дні і ночі, вирощуючи сина свого до змужніння його і до повноліття його.

У тексті використано переклад «Повісті минулих літ» Леоніда Махновця на сучасну мову.